

Cesta kolem Kuby za 14 dní



Petr Kučera

Petr Kučera

CESTA KOLEM KUBY ZA 14 DNÍ

Copyright

Autor: Petr Kučera

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-322-0 (ePub)

978-80-7512-323-7 (mobipocket)

978-80-7512-324-4 (pdf)

ÚVOD

Největší ostrov Karibiku ve mně zcela přirozeně vyvolal explozi pocitů, o něž bych se nyní rád rozdělil i s dalšími lidmi. Země, kde není jediný McDonald's, místo billboardů jsou k vidění obličeje Che Guevary s revolučními hesly a kde se i na dálnici vesele prohánějí koňské povozy, musí oslovit snad každého, ať už pozitivně či negativně. Kuba je jednoduše mnohem více než jen proslulé velmi kvalitní doutníky a až nebezpečně levný rum, Kuba má svoje nezapomenutelné kouzlo a to i přesto, že ubývá tradiční salsy a naopak přibývá moderní technologie. Pravdou ale je, že budoucí směřování ostrovní země v oblasti politiky dost možná přemění ráz té opravdové Kuby, takové Kuby, jakou jsem – naštěstí – stihl zažít já a o jaké budu psát.

LA HABANA

Všechno začíná „nekonečným příběhem“ při čekání na kufry na mezinárodním letišti José Martí poblíž Havany. Stroj líně vyplivoval bagáž na pás tempem 2 kufry za 10 minut, a tak byl zázrak, že na nás ty bezmála dvě hodiny počkal dojednaný taxikář. No aby ne, vždyť odměnu měl jistou již předem a navíc si umě zažádal o 5 dolarů více. Ty také nakonec dostal, neboť jsem o půlnoci na temné ulici v srdci dosud neznámé dvoumilionové metropole neměl náladu na smlouvání. Kdo by také měl, když mu kolem pasu visí téměř 800 euro.

S pocitem nejistoty zvoníme na dveře naší Casa particular (tj. sdílený dům, to znamená pronajmutý pokoj v domě Kubánců; takové bydlení je mnohem ekonomičtější než v hotelu a navíc lze poznat opravdový život místních obyvatel) a krčíme se na prahu. Po chvíli vrznou dveře a za nimi nikdo. Pomaličku se šoupeme i s věcmi do domu, abychom vystoupili po kamenném schodišti do patra, kde na nás již čekají usměvaví domácí. Všichni čtyři se

vzájemně zdravíme a zatím co nás dueño (pan domácí) Vladimír uvádí do pokoje, obdivujeme krásně zdobený interiér starého koloniálního domu, jehož zastřešená velmi prostorná terasa připomíná spíše komnatu z nějakého paláce – vysoké stropy, velký těžký lustr z broušeného skla a sloupy, za nimiž se skromně schovávají balkony. Dojednáme si snídani, osprchujeme se studenou vodou a jdeme zkusit spánek, který přichází na řadu o 6 hodin později, než jak jsme tomu zvyklí v České republice (na Kubě je o 6 hodin méně).

Probouzíme se do parného rána. Už od brzkých hodin paprsky slunce nemilosrdně bičují obyvatele Havany a spolu s nimi i nás. Peníze vyměňujeme v místní směnárně zvané Cadeca (španělsky však cambio). Zde začínáme pomalu poznávat mentalitu místních. Každý se s námi dává do řeči, aby nám po pár zdvořilostních frázích a klasickém odkud jsi (de dónde eres?) nabídl nějaké super výhodné služby, zboží, lístky. Nutno však podotknout, že nemusíte mít z místních lidí strach, a to ani před směnárnou s již zmíněným obnosem pod trikem. Nikdo vás neokrade, na Kubě je až neuvěřitelně bezpečno. Zdvořilé odmítnutí, případně drobná lež (nechci doutník, protože nekouřím), vám zajistí opět klid. Dalším novým poznatkem je vztah k práci. Pracuje se málo a nikdy se nikam nespěchá. I ve velmi krátké frontě můžete čekat klidně několik desítek minut.